

vou náležitost rozsudek sice v rozsudkovém výroku uvádí, v důvodech však nezjišťuje a vůbec neodůvodňuje. Stížnost jest tudíž v právu, pokud s hlediska toho, co uvedeno, vytýká rozsudku neúplnost po rozumu § 281 čís. 5 tr. ř.

Čís. 3926.

O poměr komisionářský může po případě jíti i když pachatel mohl zboží prodávati vlastním jménem a na vlastní účet a byl povinen prodeje s firmou čas od času súčtovat.

K subjektivní skutkové podstatě zpronevěry stačí zjištění, že si byl pachatel vědom hmotné protiprávnosti svého jednání, kteréžto zjištění jest zahrnuto již ve zjištění zlého úmyslu, vyžadovaného § 1 tr. zák. ke každému zločinu.

Není třeba, by byl zjištěn i pachatelův zništný úmysl nebo jeho úmysl někoho poškoditi.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1930, Zm II 296/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Opavě ze dne 26. června 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §§ 183, 184 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost dovozuje, že obchodní poměr mezi firmou S. & Co. a obžalovaným nebyl obchodem (poměrem) komisionářským ve smyslu čl. 360 a násl. obch. zák., nýbrž že šlo o prodej na pevně s právem vrátiti koupené zboží, kdyby ho nebylo lze použiti nebo je prodati, a že jen mylně byl obchod ten pokládán za obchod komisionární nejen obžalovaným, nýbrž i řečenou firmou. Zmateční stížnost dovolává se svědeckého údaje Heřmana G-a (účetního firmy S. a Co.), podle něhož obžalovaný mohl zboží prodávati vlastním jménem a na vlastní účet, ač komisionářem podle čl. 360 obch. zák. jest jen ten, kdo uzavírá po živnostensku obchody vlastním jménem, ale na účet komitentův. Zmateční stížnost poukazuje i na další údaj svědka, že obžalovaný byl povinen s firmou tyto prodeje měsíčně súčtovat, než přes to je v ní pravý stav věcí, plynoucí z obšírné a vystižné výpovědi svědka jako celku, skreslen, an vytrhuje se z ní právě jen tento jediný jeho údaj. Soud hodnotil, jak z rozsudkových důvodů vidno, výpověď G-ovu jako celek a výpověď ve své celkové souvislosti, opřená mimo jiné i o korespondenci nejen firmy, nýbrž i obžalovaného, opravňovala nalézací soud nejen k rozsudkovému zjištění, že zboží, které obžalovaný dostal od firmy S. a Co., bylo zbožím komisionářským, jež byl obžalovaný podle obaporné dohody povinen měsíčně vyúčtovat, nýbrž i k rozsudkovým závěrům, že obžalovaný jako obchodník věděl, jaké povinnosti má jako komisionář,

a že mu bylo i známo, že může neprodané zboží vrátiti. Svá zjištění buduje rozsudek i na vlastním doznání obžalovaného, který se zodpovídal výslovně v ten rozum, že sám žádal firmu, by faktury opatřila záznamem »do komise« (In kommission«), že měl neprodané zboží vrateti a že na konsignacích zboží býval záznam »až do zaplacení zůstává zboží naším vlastnictvím«. Nemusel proto soud hodnotiti jednotlivé úseky výpovědi G-ovy a není tu proto neúplnosti, která by činila rozsudek zmatečným podle čís. 5 § 281 tr. ř., proto, že se jeho rozhodovací důvody nezmiňují o onom údaji svědka G-a.

Zmateční stížnost vyslovuje mylný názor, že se k subjektivní skutkové podstatě zpronevěry vyžaduje nejen, by pachatel věc svěřenou za sebou zadržoval a si přivlastnil úmyslně (dolosně), nýbrž dokonce, by jeho úmysl směřoval k obohacení se, a namítá, že obžalovaný nejednal ve zlém úmyslu, nanejvýš že nepomýšlel na to, by peněz stržených prodejem zboží použil pro sebe nebo k zaplacení svých dlužníků, že mu nebyl dokázán úmysl zpronevěřiti onen výtěžek, a že v rozsudku nejsou důvody pro závěr, že obžalovaný jednal ve zlém úmyslu. Zmateční stížnost přehlíží, že k subjektivní skutkové podstatě zpronevěry stačí zjištění, že si byl pachatel vědom hmotné protiprávnosti svého jednání, kteréžto zjištění jest zahrnuto již ve zjištění zlého úmyslu, vyžadovaného § 1 tr. zák. ke každému zločinu. Není třeba, by byl zjištěn i pachatelův úmysl zničit nebo jeho úmysl někoho poškoditi. Nehledíc tudíž k tomu, že podle konečného závěru rozsudkového nalézací soud dospěl k přesvědčení, že obžalovaný měl přímo úmysl komisní zboží zpronevěřiti, stačí i v souzeném případě ona skutková zjištění rozsudková k subjektivní skutkové podstatě zločinu zpronevěry.

Čís. 3927.

Dobrovolnost náhrady škody (§ 187 tr. zák.) není vyloučena tím, že se pachatel rozhodl k náhradě škody jen pod psychickým nátlakem, že jinak bude trestně stíhán (vzat do vazby); bylo by ji lze vyloučiti jen, kdyby pachatel byl v podobném stavu, jaký má na mysli § 188 a) tr. zák., kde pro fysickou překážku nezávisí na jeho dobré vůli, chce-li škodu nahraditi čili nic.

Účinná lítost nevyžaduje, by pachatel složil ihned celý peníz, stačí časově určitý smír, jímž se zavazuje nahraditi celou škodu, uzavřený dříve, než vrchnost o věci zvěděla, byl-li poškozený přijat a pachatelem splněn, třebaž byla část škody nahrazena až, když věc byla již soudně projednávána.

Nerozhoduje, odkud si pachatel peníze na úhradu škody opatřil (stačí, že si je vypůjčil od příbuzných), ani z čí majetnosti byla náhrada dána; stačí, že při náhradě škody činně spolupůsobil.

K vyloučení účinné lítosti (§ 188 tr. zák.) není zapotřebí, by vrchnost měla již určitou vědomost o vině pachatelově, stačí pouhé, půtahy odůvodněné podezření (»soukromé« udání věc vyšetřujícího poštovního komisaře veliteli četnické stanice).